

Høyesteretts kjæremålsutvalg - kjennelse. - Rt-1991-915 (335-91)

Instans	Høyesteretts kjæremålsutvalg – kjennelse.
Dato	1991-08-02
Publisert	Rt-1991-915 (335-91)
Stikkord	Forvaltningsrett. Forurensningsloven.
Sammendrag	Kommunal avgift for tømning av slamavskiller, jfr. forurensningsloven av 13. mars 1981 nr. 6, § 26, tredje ledd, jfr. § 34, kan oppkreves ved siden av vanlig kloakkavgift etter § 3 i lov av 31. mai 1974 nr. 17 om kommunal vass- og kloakkavgift. Det forelå ikke usaklig forskjellsbehandling i forhold til dem som var tilknyttet kommunal kloakk uten å ha slamavskiller.
Saksgang	L.nr. 393 K/1991, jnr. 276/1991
Parter	Asbjørn Oldeide (advokat Odd A. Drevland) mot Bergen kommune (Kommuneadvokaten v/advokat Arne Langeland).
Forfatter	Røstad, Backer og Tjomsland.

Som følge av manglende betaling av avgift for tømning av slamavskillere fremsatte Bergen kommune begjæring om tvangsauksjon over eiendommene gnr. 113 bnr. 47, Vindalveien 8 og gnr. 113 bnr. 24,

Side 916

Selvikveien 29 i Bergen tilhørende Asbjørn Oldeide. Begjæringene ble tatt til følge, og Asbjørn Oldeide, som hevdet at han ikke pliktet å betale avgiftene, klaget til Bergen namsrett, som 22. mars 1991 avsa kjennelse med slik slutning:

"1. Auksjonsforretningene fremmes.

2. Asbjørn Oldeide tilpliktes å betale saksomkostninger til Bergen kommune Renholdsavdelingen med kr. 1000,- kronerrettusen- innen 2 -to- uker fra forkynnelsen av denne kjennelse." Asbjørn Oldeide påkjærte kjennelsen til Gulating lagmannsrett som 21. mai 1991 avsa kjennelse med slik slutning:

"1. Namsrettens kjennelse stadfestes.

2. I saksomkostninger for lagmannsretten betaler Asbjørn Oldeide kr. 1.000,- kronerrettusen – til Bergen kommune Renholdsavdelingen, innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av kjennelsen." Det nærmere saksforhold fremgår av namsrettens og lagmannsrettens kjennelser.

Asbjørn Oldeide har i rett tid påkjært lagmannsrettens kjennelse til Høyesteretts kjæremålsutvalg. Kjæremålet gjelder lagmannsrettens saksbehandling og lovtolkningen, jf. tvistemålsloven § 404 nr. 2 og 3. Lagmannsrettens kjennelse er preget av mangelfulle grunner. Bakgrunnen for dette er hovedsakelig at det som var en vesentlig anførsel i kjæremålet ikke er blitt berørt av lagmannsretten, nemlig spørsmålet om gyldighet av bystyrets vedtak av 28. oktober 1985 som følge av usaklig forskjellsbehandling mellom forskjellige typer husstander i Bergen. Denne saksbehandlingsfeil må føre til opphevelse av byrettens kjennelse.

Lagmannsretten har tolket forurensningsloven § 34 tredje ledd med tilhørende forskrifter feil når den har funnet at tømning av slamavskillere i dette tilfelle ble organisert på en slik måte at det reguleres av bestemmelsene. Slik innkrevningen har skjedd i dette tilfelle må det her være snakk om faktisk regning for et utført arbeid fra Renholdsverkets side. Man har problemer med å se at dette er organisert på en slik måte at det er en gebyrordning som forutsatt etter forurensningsloven § 34 og da sammenholdt med panteloven § 6-1. Avfallsgebyr etter forurensningsloven er noe annet enn et utført arbeide som utføres etter regning.

I kjæremålserklæringen er det lagt ned slik påstand:

"1. Auksjonsforretningen nektes fremmet.

2. Asbjørn Oldeide tilkjennes saksomkostninger såvel for lagmannsrett som Kjæremålsutvalget."

Bergen kommune har i tilsvaret gjort gjeldende at det ikke hefter saksbehandlingsfeil ved lagmannsrettens kjennelse. Kjennelsen oppfylder kravet til begrunnelse. Lagmannsretten har også som en del av begrunnelsen vist til namsrettens begrunnelse. Namsretten har vurdert lovligheten av gebyrregulativet. Anførselene om gyldigheten av avgiftsvedtaket kan åpenbart ikke føre frem, og en eventuell saksbehandlingsfeil ved lagmannsrettens kjennelse kan ikke ha innvirket bestemmende på avgjørelsens innhold.

Lagmannsretten har ikke foretatt en feiltolking av en lovforskrift. Gebyrfastsettelsen er overensstemmende med lovgivers intensjoner i forarbeidene. Avgiftsvedtaket kan således ikke kjennes ugyldig med den begrunnelse at det ikke er lovlig å operere med enhetspriser.

I tilsvaret er det lagt ned slik påstand:

"1. Lagmannsrettens kjennelse stadfestes.

2. Bergen kommune tilkjennes saksomkostninger for Høyesteretts kjæremålsutvalg."

Høyesteretts kjæremålsutvalg bemerker:

Det foreligger et videre kjæremål, der utvalgets kompetanse er begrenset etter tvistemålsloven § 404. Kjæremålet retter seg mot lagmannsrettens saksbehandling og lovtolkning, jf. § 404 nr. 2 og 3. Dette kan utvalget prøve.

Hjemmelen for den kommunale avgift for tømning av slamavskillere er forurensningsloven av 13. mars 1981, nr. 6 § 26 tredje ledd, jf. § 34. Den kjærende part er misfornøyd med at han samtidig som han måtte

Side 917

betale denne avgiften for 1988, også måtte betale vanlig kloakkavgift etter § 3 i lov av 31. mai 1974 nr. 17 om kommunal vass- og kloakkavgift. Han mener at det foreligger usaklig forskjellsbehandling i forhold til dem som var tilknyttet kommunal kloakk uten å ha slamavskiller. Det er opplyst at avgiftene fra 1989 er blitt samordnet, slik at det nå for begge tjenester betales bare en avgift.

Kjæremålsutvalget vil bemerke at lagmannsretten ved sin henvisning til Miljøverndepartementets rundskriv må ansees for å ha sluttet seg til den rettsoppfatning som der er kommet til uttrykk. Etter det syn som der er gjort gjeldende, skal det etter forurensningsloven betales avgift for slamavskiller i tillegg til vanlig kloakkavgift, med mindre kommunen velger å "inkludere en forholdsmessig del av kommunens utgifter på slamtømmingsektoren i avgiftsgrunnlaget for kloakkavgiften". Kjæremålsutvalget kan ikke se at det første alternativ nevnt i rundskrivet innebærer en usaklig forskjellsbehandling. Når lagmannsretten første har sluttet seg til departementets rettsoppfatning, kan utvalget videre ikke se at det kunne anføres som usaklig forskjellsbehandling fra kommunens side at den velger ikke å foreta en samordning. Rimelighetsgrunner kan nok anføres for at en samordning burde foretas, men utvalget legger til grunn at det hører under forvaltningen å ta stilling til de nærmere avveininger. Utvalget kan således ikke se at det forhold at anførselen om usaklig forskjellsbehandling ikke er eksplisitt drøftet i kjennelsen, utgjør noen saksbehandlingsfeil som kan ha innvirket på resultatet.

De øvrige anførsler som er tatt opp i kjæremålet, gjelder forhold som ikke tidligere er gjort gjeldende, og som utvalget derfor ikke går nærmere inn på.

Kjæremålet blir etter dette å forkaste. Bergen kommune tilkjennes saksomkostninger for Høyesteretts kjæremålsutvalg med 1.500,- kroner.

Kjennelsen er enstemmig.

Slutning:

1. Kjæremålet forkastes.
2. I saksomkostninger for Høyesteretts kjæremålsutvalg betaler Asbjørn Oldeide til Bergen kommune 1.500,- – femtenhundre – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelse.